

רע"פ 321/14 - חאלד סלאמה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 321/14

כבוד השופט ס' ג'ובראן

לפני:

חאלד סלאמה

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד מיום 15.12.14 בעפ"ת 46738-04-13
שניתן על ידי כבוד השופט ה בכירה נ' אחד

עו"ד נירה שבג

בשם המבקש:

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט נ' אחד) בעפ"ת 46738-04-13, מיום 15.12.2013.

רקע והליכים

2. נגד המבקש הוגש לבית משפט השלום לתחבורה בפתח תקווה כתוב אישום בו הואשם בעבירות נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התחבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התחבורה); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקין, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התחבורה; ו שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח ברת תוקף, בניגוד לסעיף 2(א)

עמוד 1

לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל-1970. האירוע התרחש ביום 11.4.2012, בשעה 12:40.

3. ביום 10.1.2013, הרשע בית משפט השלום לטעורה בפתח תקווה (תתע"א 2463-04-12, השופטת ט' אוסטפלד-נאווי) את המבוקש, לאחר ניהול הטענות, בעבורות שייחסו לו בכתב האישום. המבוקש הודה בתחילת משפטו שהיא פסול להגיה, אך טען שלא הוא נוג ברכב. בעניין זה התמקד הדין בבית המשפט. בית המשפט קבע כי התביעה הצלילה להזים את גרסת ההגנה באמצעות עד ואיוכנו טלפון נייד, ועל כן העדיף את גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה. לפיכך, בית המשפט קבע כי המבוקש נוג בררכבו בזמן האירוע.

4. ביום 11.4.2013 נגור דיןו של המבוקש. בית משפט השלום עמד על נסיבות העבירה ועל רף הענישה הנוהג בעבירות דומות. לחובתו צינו 49 הרשעות תעבורתיות קודמות, מתוכן לפחות חמיש הרשעות בגין עבירה נהיגה בזמן פסילה. צינו גם שיש הרשעות קודמות בעבירות אחרות: החזקת נשק שלא כדין, שיבוש הליכי משפט, העלבת עובד ציבור, החזקת אגרוף או סכין שלא למטרה כשרה, איומים והפרעה לשוטר בעת مليוי תפקידו. כן צוין כי המבוקש ריצה בעבר עונש של 20 חודשים מאסר בעקבות הרשעתו الأخيرة נהיגה בזמן פסילה, ותלו עונם נגדו עונש מאסר על תנאי. לעניין עונש המאסר על תנאי, דין בית המשפט שאלה אם יש להפעיל בחופף או במצטבר ומצוות את המקרה, ונוכח הפסיקה בעבירות תעborrah, ראוי להפעיל במצטבר. נוכח האמור, קבע בית המשפט כי יש למצות את הדיון עם המבוקש, והשית עליו 30 חודשים מאסר בפועל, הפעיל מאסר על תנאי ב-12 חודשים במצטבר, כך שנקבע שירצה 42 חודשים מאסר בפועל. כן הושתו מאסר על תנאי, עונש פסילה בפועל ועל תנאי, וקנס בסך 5,000 ש"ח.

5. המבוקש עירער על הכרעת הדיון וגזר הדיון בעניינו בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. בדיון בבית המשפט המחוזי ביום 27.10.2013 חזר בו המבוקש מערערו על הכרעת הדיון. באשר לעירער על גזר הדיון, טען המבוקש כי העונש שהושת עליו חמור, עד כדי שאין דומה לו, והוא אף חמור יותר מזה שביקשה המשיבה לגזר עליו, שעמד על 24 חודשים מאסר בפועל. המשיבה טענה בבית המשפט המחוזי כי גזר הדיון מבוסס וריאוי, ולכל היותר ההתערבות צריכה להיות באמצעות הפחחת גזר הדיון לזה שביקשה היא, ולהעמידו על 24 חודשים מאסר בפועל.

6. ביום 15.12.2013 קיבל בית המשפט המחוזי את עירעור המבוקש באופן חלק. בפסק הדין צינו הנסיבות השונות בעניינו, ונמצא כי "דין של העירעור הלהקה למשעה להידחות אך ורק בשל העובדה, כי התביעה ביקשה 24 חודשים מאסר בפועל. מצאתי לקצר את תקופת הפסילה מ-30 חודשים ל-24 חודשים. כל רכיב גזר הדיון בעינם". באותו היום הוציא בית המשפט תיקון טעות סופר לפסק הדיון, לשינויו "במקום המילה 'פסילה' יבוא 'המאסר'. ולמען הסר ספק, תקופת המאסר קוצראה ב-6 חודשים".

הבקשה

7. במסגרת בקשה רשות העירעור, המבוקש טען כי העונש שהושת עליו חמור מהמקובל בפסקה, וכי חזר בו מערערו על הכרעת הדיון, לאחר שבית המשפט המחוזי הבטיח לו להתערב באופן משמעותי בעונשו. לעניין זה הוסיף כי פסק הדיון אינו משקף את "המציאות העובדתית כפי שהתרחשה באולם ביום הדיון". עם זאת, ציין ש"מגמה זו לא באה לידי ביטוי בכתבבים". כמו כן, טען כי פסק דיןו של בית המשפט המחוזי אינו ברור ולא ניתן להבין מה העונש שנגזר על המבוקש לרוצות. עוד טען המבוקש כי פסק הדיון אינו מנומך די.

8. אין בידי להיעתר לבקשה לרשות ערעור. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערערור שני, אלא אם כן עליה מטענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינים הפרטני (ראו: רע"א 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982), או אם ישנים שיקולי צדק "חוודים בעניינו של המבוקש (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)).

9. המבוקש מicked את עיקר טיעונו בחומרת העונש שהושת עליו, כידוע, טענות באשר לחומרת העונש, אין מקומות עילה לממן רשות ערעור לפני בית משפט זה, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת מדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפואי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשיר נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997)); רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008)). מצאת כי העונש שהושת עליו, אמנם חמור, אך לא סטה באופן ניכר מדיניות הענישה. זאת נוכח עברו הפלילי המכבד ושהורו ממאסר לאחרונה, בגין עבירה זהה.

10. באשר לטענותו ל"הבטחות" בית המשפט המחויז לעניין חומרת העונש, המבוקש עצמו ציין כי רוח הדיון אליה התכוון אינה מציה בפרוטוקול, ואין בידי לקבל טענה זו. גם אם הדברים נוכנים, הרי שבית משפט זה כבר עמד על כן שתוך כדי ניסוח הנמקת פסק הדיון והעלתה על הכתב, עשוי בית המשפט למצוא פגם בנימוק כלשהו, או לראות כי עניין מסוים לא הובא בחשבון, באופן שישנה את התוצאה, ומובן שאין הדיון או מהלכו מחייבים תוצאה אחרת (ראו: ע"פ 5653/13 בידון נ' מדינת ישראל, פסקה 14 לפסק דין של השופט צ' זילברטל(2.1.2014)). גם טענת המבוקש באשר להנמקת פסק הדיון של בית המשפט המחויז עוסקת בעניינו הפרטני בלבד. על אף שאורכו עמודים ספורים, פסק הדיון של בית המשפט המחויז נומך, והובחר בו כיצד הגיע בית המשפט למסקنته.

11. לעומת זאת, באשר לטענת המבוקש לאי בהירות בפסק הדיון של בית המשפט המחויז, הרי שהתקיון לו מבהיר שעונש המאסר בפועל הופחת בשישה חודשים. יותר מכך, מעין ב"נת המשפט" מתברר כי يوم לאחר מתן פסק הדיון, הוציא בית המשפט המחויז פקודת מאסר, בה נכתב כי המבוקש ירצה 24 חודשים מאסר בפועל, וכן יופעל המאסר על תנאי שעומד על 12 חודשים, ונקבע כי "תקופות המאסר مستכਮות יחד לשלוושים ושישה חודשים".

12. סוף דבר, הקשה נדחתה.

ניתנה היום, כ"ה בשבט התשע"ד (26.1.2014).

